

Maximes Capitales = DL X, 139-154 - éd. Hicks

Auteur(s) : Diogène Laërce ; Epicure

Les folios

En passant la souris sur une vignette, le titre de l'image apparaît.

8 Fichier(s)

Mots clés

[Hicks, Robert Drew \(1850-1929\)](#)

Comment citer cette page

Diogène Laërce ; Epicure, Maximes Capitales = DL X, 139-154 - éd. Hicks, 1925

Department of Philosophy and Cultural Heritage of University Ca' Foscari of Venice ; EMAN (Thalim, CNRS-ENS-Sorbonne nouvelle)

Consulté le 17/01/2026 sur la plate-forme EMAN :
<https://eman-archives.org/Epicurei/items/show/11>

Copier

Présentation du document

Date1925

Mentions légales

- Responsabilité éditoriale : Department of Philosophy and Cultural Heritage of University Ca' Foscari of Venice ; EMAN (Thalim, CNRS-ENS-Sorbonne nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Texte : Domaine public

Editeur de la ficheDepartment of Philosophy and Cultural Heritage of University Ca' Foscari of Venice ; EMAN (Thalim, CNRS-ENS-Sorbonne nouvelle)

Contributeur(s)Giovacchini, Julie

LangueGrec ancien

SourceVoir description détaillée du texte : [CIRIS](#)

Contenus reliés

Collection Ep. Maximes Capitales

Ce document est une version de :

[Maximes Capitales = DL X, 139-154 - éd. Usener](#)

Description du document

Description Voir description détaillée de l'édition : [CIRIS](#)

Notice créée par [Julie Giovacchini](#) Notice créée le 23/06/2021 Dernière modification le 30/05/2022

DIOGENES LAERTIUS

εἶναι τὰς τῆς ψυχῆς. ἀποδείξει δὲ χρήται τοῦ τέλους εἶναι τὴν ἡδονὴν τῷ τὰ ζῶα ἅμα τῷ γεννηθῆναι τῇ μὲν εὐαρεστεῖσθαι, τῷ δὲ πόνῳ προσκρούειν φυσικῶς καὶ χωρὶς λόγου. αὐτοπαθῶς οὖν φεύγομεν τὴν ἀλγηδόνα· ἵνα καὶ ὁ Ἡρακλῆς καταβιβρωσκόμενος ὑπὸ τοῦ χιτῶνος βοᾷ

δάκνων ἰύλων· ἀμφὶ δ' ἔστενον πέτραι
Λοκρῶν τ' ὄρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι.

- 138 Διὰ δὲ τὴν ἡδονὴν καὶ τὰς ἀρετὰς αἰρεῖσθαι, οὐ οἶ' αὐτάς, ὥσπερ τὴν ἰατρικὴν διὰ τὴν ὑγίειαν, καθά φησι καὶ Διογένης ἐν τῇ εἰκοστῇ τῶν Ἐπιλέκτων, ὅς καὶ διαγωγὴν λέγει τὴν ἀγωγὴν. ὁ δ' Ἐπίκουρος καὶ ἀχώριστόν φησι τῆς ἡδονῆς τὴν ἀρετὴν μόνην· τὰ δ' ἄλλα χωρίζεσθαι, ὅλον βρωτὰ.

Καὶ φέρε οὖν δὴ νῦν τὸν κολοφῶνα, ὡς ἂν εἴποι τις, ἐπιθῶμεν τοῦ παντὸς συγγράμματος καὶ τοῦ βίου τοῦ φιλοσόφου, τὰς Κυρίας αὐτοῦ δόξας παραθέμενοι καὶ ταύταις τὸ πᾶν σύγγραμμα κατακλείσαντες, τέλει χρησάμενοι τῇ τῆς εὐδαιμονίας ἀρχῇ.

- 139 [I.] Τὸ μακάριον καὶ ἀφθαρτον οὔτε αὐτὰ πράγματα ἔχει οὔτε ἄλλω παρέχει, ὥστε οὔτε ὀργαῖς οὔτε χάρισι συνέχεται· ἐν ἀσθενεῖ γὰρ πᾶν τὸ τοιοῦτον. [ἐν ἄλλοις δέ φησι τοὺς θεοὺς λόγῳ θεωρητοὺς, οὓς μὲν κατ' ἀριθμὸν ὑφεστῶτας, οὓς

* Soph. *Trach.* 787 f. ; but our text. read δοῦν for δίδωμι.

* This collection of forty of the most important articles of faith in the Epicurean creed was famous in antiquity. It consists of extracts from the voluminous writings of Epicurus, and may have been put together by a faithful disciple. On the other hand, Epicurus laid great stress (ss 35, 36) on epitomes of his doctrine being committed to memory : so 662

DIOGENES LAERTIUS

ὁ καθ' ὁμοειδεῖαν ἐκ τῆς συνεχοῦς ἐπιρρύσεως τῶν ὁμοίων εἰδώλων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀποτετελεσμένων ἀνθρωποειδῶς.]

[II.] Ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· τὸ γὰρ διαλυθὲν ἀναισθητεῖ· τὸ δ' ἀναισθητοῦν οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς.

[III.] Ὅρος τοῦ μεγέθους τῶν ἡδονῶν ἡ παντὸς τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις. ὅπου δ' ἂν τὸ ἡδόμενον ἐνῇ, καθ' ὃν ἂν χρόνον ῇ, οὐκ ἔστι τὸ ἀλγοῦν ἢ τὸ λυπούμενον ἢ τὸ συναμφοτέρων.

140 [IV.] Οὐ χρονίζει τὸ ἀλγοῦν συνεχῶς ἐν τῇ σαρκί, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄκρον τὸν ἐλάχιστον χρόνον πάρεστι, τὸ δὲ μόνον ὑπερτεῖναι τὸ ἡδόμενον κατὰ σάρκα οὐ πολλὰς ἡμέρας συμμένει· αἱ δὲ πολυχρόνιοι τῶν ἀρρωστιῶν πλεονάζον ἔχουσι τὸ ἡδόμενον ἐν τῇ σαρκὶ ἢ περ τὸ ἀλγοῦν.

[V.] Οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως, τοῦδὲ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως ἄνευ τοῦ ἡδέως. ὅτω δὲ τοῦτο μὴ ὑπάρχει ἐξ οὗ ζῆν φρονίμως, καὶ καλῶς καὶ δικαίως ὑπάρχει, οὐκ ἔστι τοῦτον ἡδέως ζῆν.

141 [VI.] Ἔνεκα τοῦ θαρρεῖν ἐξ ἀνθρώπων, ἦν κατὰ φύσιν [ἀρχῆς καὶ βασιλείας] ἀγαθόν, ἐξ ὧν ἂν ποτε τοῦθ' οἷός τ' ῇ παρασκευάζεσθαι.

[VII.] Ἐνδοξοὶ καὶ περίβλεπτοί τινες ἐβουλήθησαν γενέσθαι, τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἀσφάλειαν οὕτω νομίζοντες περιποιήσεσθαι. ὥστ' εἰ μὲν ἀσφαλὴς ὁ τῶν τοιούτων βίος, ἀπέλαβον τὸ τῆς φύσεως ἀγαθόν· εἰ δὲ μὴ ἀσφαλὴς, οὐκ ἔχουσιν οὐ ἔνεκα ἐξ ἀρχῆς κατὰ τὸ τῆς φύσεως οἰκεῖον ὠρέχθησαν.

¹ μεταβαλεῖν codic. i. corr. Bywater.

DIOGENES LAERTIUS

[VIII.] Οὐδεμία ἡδονὴ καθ' ἑαυτὸ κακόν· ἀλλὰ τὰ τινῶν ἡδονῶν ποιητικὰ πολλαπλασίους ἐπιφέρει τὰς ὀχλήσεις τῶν ἡδονῶν.

142 [IX.] Εἰ κατεπυκνοῦτο πᾶσα ἡδονή, καὶ χρόνῳ καὶ περὶ ὅλον τὸ ἄθροισμα ὑπῆρχεν ἢ τὰ κυριώτατα μέρη τῆς φύσεως, οὐκ ἂν ποτε διέφερον ἀλλήλων αἱ ἡδοναί.

[X.] Εἰ τὰ ποιητικὰ τῶν περὶ τοὺς ἀσώτους ἡδονῶν ἔλνε τοὺς φόβους τῆς διανοίας τοὺς τε περὶ μετεώρων καὶ θανάτου καὶ ἀλγηδόνων, ἔτι τε τὸ πέρας τῶν ἐπιθυμιῶν ἐδίδασκεν, οὐκ ἂν ποτε εἴχομεν ὃ τι ἐμεμφάμεθα αὐτοῖς, πανταχόθεν εἰσπληρουμένοις τῶν ἡδονῶν καὶ οὐδαμῶθεν οὔτε τὸ ἀλγοῦν οὔτε τὸ λυπούμενον ἔχουσιν, ὃ περ ἐστὶ τὸ κακόν.

[XI.] Εἰ μὴθὲν ἡμᾶς αἱ τῶν μετεώρων ὑποψίαι ἠνώχλουν καὶ αἱ περὶ θανάτου, μὴ ποτε πρὸς ἡμᾶς ἢ τι, ἔτι τε τὸ μὴ κατανοεῖν τοὺς ὄρους τῶν ἀλγηδόνων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν, οὐκ ἂν προσεδεόμεθα φυσιολογίας.

143 [XII.] Οὐκ ἦν τὸ φοβούμενον λύειν ὑπὲρ τῶν κυριωτάτων μὴ κατειδότα τίς ἢ τοῦ σύμπαντος φύσις, ἀλλ' ὑποπτευόμενόν τι τῶν κατὰ τοὺς μύθους· ὥστε οὐκ ἦν ἄνευ φυσιολογίας ἀκεραίους τὰς ἡδονὰς ἀπολαμβάνειν.

[XIII.] Οὐθὲν ὄφελος ἦν τὴν κατ' ἀνθρώπους ἀσφάλειαν κατασκευάζεσθαι τῶν ἀνωθεν ὑπόπτων καθεστῶτων καὶ τῶν ὑπὸ γῆς καὶ ἀπλῶς τῶν ἐν τῷ ἀπείρῳ.

DIOGENES LAERTIUS

[XIV.] Τῆς ἀσφαλείας τῆς ἐξ ἀνθρώπων γενομένης μέχρι τινὸς δυνάμει τε ἐξαιρεστική¹ καὶ εὐπορία εὐκρινεστάτη γίνεται ἢ ἐκ τῆς ἡσυχίας καὶ ἐκχωρήσεως τῶν πολλῶν ἀσφάλεια.

144 [XV.] Ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος καὶ ὠρισταὶ καὶ εὐπόριστός ἐστιν· ὁ δὲ τῶν κενῶν δοξῶν εἰς ἀπειρον ἐκπίπτει.

[XVI.] Βραχέα σοφῶ τύχη παρεμπίπτει, τὰ δὲ μέγιστα καὶ κυριώτατα ὁ λογισμὸς διόκηκε καὶ κατὰ τὸν συνεχῇ χρόνον τοῦ βίου διοικεῖ καὶ διοικῆσει.

[XVII.] Ὁ δίκαιος ἀταρακτότατος, ὁ δ' ἀδίκος πλείστης ταραχῆς γέμων.

[XVIII.] Οὐκ ἐπαύξεται ἐν τῇ σαρκὶ ἡ ἡδονή, ἐπειδὴν ἅπαξ τὸ κατ' ἐνδειαν ἀλγοῦν ἐξαιρεθῇ, ἀλλὰ μόνον ποικίλλεται. τῆς δὲ διανοίας τὸ πέρασ τὸ κατὰ τὴν ἡδονὴν ἀπεγέννησεν ἢ τε τούτων αὐτῶν ἐκλόγησιν καὶ τῶν ὁμογενῶν τούτοις, ὅσα τοὺς μεγίστους φόβους παρεσκεύαζε τῇ διανοίᾳ.

145 [XIX.] Ὁ ἀπειρος χρόνος ἴσην ἔχει τὴν ἡδονὴν καὶ ὁ πεπερασμένος, εἴαν τις αὐτῆς τὰ πέρατα καταμετρήσῃ τῷ λογισμῷ.

[XX.] Ἡ μὲν σὰρξ ἀπέλαβε τὰ πέρατα τῆς ἡδονῆς ἄπειρα, καὶ ἀπειρος αὐτὴν χρόνος παρεσκεύασεν. ἡ δὲ διάνοια τοῦ τῆς σαρκὸς τέλους καὶ πέρατος λαβοῦσα τὸν ἐπιλογισμὸν καὶ τοὺς ὑπὲρ τοῦ αἰῶνος φόβους ἐκλύσασα τὸν παντελῆ βίον παρεσκεύασεν, καὶ οὐθὲν ἔτι τοῦ ἀπείρου χρόνου προσεδεήθη· οὐδ' μὲν ἀλλ' οὔτε ἐφύγε τὴν ἡδονήν,

¹ ἀσπ(ι)ρτική B: ἀσπ(ι)ρτική P²: ἀσπ(ι)ρτική (-α) P³: ἀσπ(ι)ρτική Maib.

DIOGENES LAERTIUS

οὐθ' ἤνίκα τὴν ἐξαγωγὴν ἐκ τοῦ ζῆν τὰ πράγματα
 παρεσκεύαζεν, ὥς ἐλλείπουσά τι τοῦ ἀρίστου βίου
 κατέστρεφεν.

- 146 [XXI.] Ὁ τὰ πέρατα τοῦ βίου κατειδώς οἶδεν,
 ὥς εὐπόριστόν ἐστι τὸ «τὸ» ἀλγοῦν κατ' ἐνδειαν
 ἐξαιροῦν καὶ τὸ τὸν ὅλον βίον παντελῇ καθιστάν·
 ὥστ' οὐδὲν προσδεῖται πραγμάτων ἀγῶνας κεκτη-
 μένων.

[XXII.] Τὸ ὑφεισθηκὸς δεῖ τέλος ἐπιλογίζεσθαι
 καὶ πᾶσαν τὴν ἐνάργειαν, ἐφ' ἣν τὰ δοξαζόμενα
 ἀνάγομεν· εἰ δὲ μή, πάντα ἀκρισίας καὶ ταραχῆς
 ἔσται μεστά.

[XXIII.] Εἰ μάχη πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, οὐχ
 ἔξεις οὐδ' ἄς ἂν φῆς αὐτῶν διεψεῦσθαι πρὸς τί
 ποιούμενος τὴν ἀναγωγὴν κρίνης.

- 147 [XXIV.] Εἴ τιν' ἐκβαλεῖς ἀπλῶς αἰσθῆσιν καὶ
 μὴ διαιρήσεις τὸ δοξαζόμενον κατὰ τὸ προσμένον
 καὶ τὸ παρὸν ἤδη κατὰ τὴν αἰσθῆσιν καὶ τὰ πάθη
 καὶ πᾶσαν φανταστικὴν ἐπιβολὴν τῆς διανοίας,
 συνταράξεις καὶ τὰς λοιπὰς αἰσθήσεις τῇ ματαίῳ
 δόξῃ, ὥστε τὸ κριτήριον ἅπαν ἐκβαλεῖς· εἰ δὲ
 βεβαιώσεις καὶ τὸ προσμένον ἅπαν ἐν ταῖς δοξα-
 στικάῃς ἐννοίαις καὶ τὸ μὴ τὴν ἐπιμαρτύρησιν, οὐκ
 ἐκλείψεις τὸ διεψευσμένον· ὥς τετηρηκῶς ἔσῃ
 πᾶσαν ἀμφισβήτησιν κατὰ πᾶσαν κρίσιν τοῦ ὀρθῶς
 ἢ μὴ ὀρθῶς.

- 148 [XXV.] Εἰ μὴ παρὰ πάντα καιρὸν ἐπανοίσεις
 ἕκαστον τῶν πραττομένων ἐπὶ τὸ τέλος τῆς φύσεως,
 ἀλλὰ προκαταστρέψεις εἴ τε φυγὴν εἴ τε δίωξιν
 670

ποιούμενος εἰς ἄλλο τι, οὐκ ἔσονται σοι τοῖς λόγοις αἱ πράξεις ἀκόλουθοι.

[XXVI.] Τῶν ἐπιθυμιῶν ὅσαι μὴ ἐπ' ἀλγοῦν ἐπανάγουσιν εἴαν μὴ συμπληρωθῶσιν, οὐκ εἰσὶν ἀναγκαῖαι ἀλλ' εὐδιάχυτον τὴν ὁρεξίν ἔχουσιν, ὅταν δυσπόριστοι τῇ βλάβῃ ἀπεργαστικάι δόξωσιν εἶναι.

[XXVII.] Ὡς ἡ σοφία παρασκευάζεται εἰς τὴν τοῦ ὄλου βίου μακαριότητα, πολὺ μέγιστόν ἐστιν ἢ τῆς φιλίας κτήσις.

[XXVIII.] Ἡ αὐτὴ γνώμη θαρρεῖν τε ἐποίησεν ὑπὲρ τοῦ μηθὲν αἰώον εἶναι θεῶν μηδὲ πολυχρόνιον, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς τοῖς ὠρισμένοις ἀσφάλειαν φιλίαις· μάλιστα κατείδε συντελουμένην.

149 [XXIX.] Τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν εἰσι φυσικαὶ <καὶ ἀναγκαῖαι· αἱ δὲ φυσικαὶ> καὶ οὐκ ἀναγκαῖαι· αἱ δὲ οὔτε φυσικαὶ οὔτ' ἀναγκαῖαι ἀλλὰ παρὰ κενὴν δόξαν γινόμεναι. [φυσικὰς καὶ ἀναγκαῖας ἡγεῖται ὁ Ἐπίκουρος τὰς ἀλγηδόνος ἀπολυούσας, ὡς ποτὶν ἐπὶ δίψους· φυσικὰς δὲ οὐκ ἀναγκαῖας δὲ τὰς ποικιλλούσας μόνον τὴν ἡδονήν, μὴ ὑπεξαιρουμένας δὲ τὸ ἄλγημα, ὡς πολυτελῆ σιτία· οὔτε δὲ φυσικὰς οὔτ' ἀναγκαῖας, ὡς στεφάνους καὶ ἀνδριάντων ἀναθέσεις.]

[XXX.] Ἐν αἷς τῶν φυσικῶν ἐπιθυμιῶν, μὴ ἐπ' ἀλγοῦν δὲ ἐπαναγουσῶν εἴαν μὴ συντελεσθῶσιν, ὑπάρχει ἡ σπουδὴ σύντονος, παρὰ κενὴν δόξαν αὐταὶ γίνονται καὶ οὐ παρὰ τὴν ἑαυτῶν φύσιν οὐ διαχέονται ἀλλὰ παρὰ τὴν τοῦ ἀνθρώπου κενόδοξίαν.

150 [XXXI.] Τὸ τῆς φύσεως δίκαιόν ἐστι σύμ-
 > φάσαι codic. i corr. Elsevier.

βολον τοῦ συμφέροντος εἰς τὸ μὴ βλάπτειν ἀλλήλους
 μηδὲ βλάπτεσθαι.

[XXXII.] Ὅσα τῶν ζώων μὴ ἡδύνατο συνθή-
 κας ποιεῖσθαι τὰς ὑπὲρ τοῦ μὴ βλάπτειν ἀλλὰ μηδὲ
 βλάπτεσθαι, πρὸς ταῦτα οὐθέν ἦν δίκαιον οὐδὲ
 ἀδικον. ὡσαύτως δὲ καὶ τῶν ἐθνῶν ὅσα μὴ ἡδύ-
 νατο ἢ μὴ ἐβούλετο τὰς συνθήκας ποιεῖσθαι τὰς
 ὑπὲρ τοῦ μὴ βλάπτειν μηδὲ βλάπτεσθαι.

[XXXIII.] Οὐκ ἦν τι καθ' ἑαυτὸ δικαιοσύνη,
 ἀλλ' ἐν ταῖς μετ' ἀλλήλων συστροφαῖς καθ' ὅπη-
 λίκους δὴ ποτε αἰεὶ τόπους συνθήκη τις ὑπὲρ τοῦ
 μὴ βλάπτειν μηδὲ βλάπτεσθαι.

151 [XXXIV.] Ἡ ἀδικία οὐ καθ' ἑαυτὴν κακόν,
 ἀλλ' ἐν τῷ κατὰ τὴν ὑποψίαν φόβῳ, εἰ μὴ λήσει
 τοὺς ὑπὲρ τῶν τοιούτων ἐφεστηκότας κολαστάς.

[XXXV.] Οὐκ ἔστι τὸν λάθρα τι κινεῶντα ὧν
 συνέθεντο πρὸς ἀλλήλους εἰς τὸ μὴ βλάπτειν μηδὲ
 βλάπτεσθαι, πιστεύειν ὅτι λήσει, κἂν μυριάκις
 ἐπὶ τοῦ παρόντος λαυθάνῃ. μέχρι γὰρ κατα-
 στροφῆς ἀδηλον εἰ καὶ λήσει.

[XXXVI.] Κατὰ μὲν <τὸ> κοινὸν πᾶσι τὸ
 δίκαιον τὸ αὐτό, συμφέρον γάρ τι ἦν ἐν τῇ πρὸς
 ἀλλήλους κοινωνίᾳ· κατὰ δὲ τὸ ἴδιον χώρας καὶ
 ὅσων δὴ ποτε αἰτιῶν οὐ πᾶσι συνέπεται τὸ αὐτὸ
 δίκαιον εἶναι.

152 [XXXVII.] Τὸ μὲν ἐπιμαρτυρούμενον ὅτι συμ-
 φέρει ἐν ταῖς χρεῖαις τῆς πρὸς ἀλλήλους κοινωνίας
 τῶν νομισθέντων εἶναι δικαίων, ἔχει τὸν τοῦ
 δικαίου χαρακτῆρα, εἴαν τε τὸ αὐτὸ πᾶσι γένηται
 εἴαν τε μὴ τὸ αὐτό. εἴαν δὲ νόμον θῇται τις, μὴ
 ἀποβαίνειν δὲ κατὰ τὸ συμφέρον τῆς πρὸς ἀλλήλους
 κοινωνίας, οὐκέτι τοῦτο τὴν τοῦ δικαίου φύσιν

DIOGENES LAERTIUS

ἔχει. καὶ μεταπίπτει τὸ κατὰ τὸ δίκαιον συμφέρον, χρόνον δέ τινα εἰς τὴν πρόληψιν ἐναρμόττει, οὐδὲν ἥττον ἐκείνους τὸν χρόνον ἢν δίκαιον τοῖς μὴ φωναῖς κεραῖς ἑαυτοὺς συνταράττουσιν, ἀλλ' ἀπλῶς εἰς τὰ πράγματα βλέπουσιν.

- 153 [XXXVIII.] Ἐνθα μὴ καινῶν γενομένων τῶν περισσώτων πραγμάτων ἀνεφάνη μὴ ἀρμόττοντα εἰς τὴν πρόληψιν τὰ νομισθέντα δίκαια ἐπ' αὐτῶν τῶν ἔργων, οὐκ ἦν ταῦτα δίκαια. Ἐνθα δὲ καινῶν γενομένων τῶν πραγμάτων οὐκ ἔτι συνέφερε τὰ αὐτὰ δίκαια κείμενα, ἔνταῦθα δὲ τότε μὲν ἦν δίκαια, ὅτε συνέφερεν εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους κοινωνίαν τῶν συμπολιτευομένων· ὕστερον δ' οὐκ ἦν ἔτι δίκαια, ὅτε μὴ συνέφερεν.

- 154 [XXXIX.] Ὁ τὸ μὴ θαρροῦν ἀπὸ τῶν ἐξωθεν ἄριστα συστησάμενος οὗτος τὰ μὲν δυνατὰ ὁμόφυλα κατεσκευάσατο· τὰ δὲ μὴ δυνατὰ οὐκ ἀλλόφυλά γε· ὅσα δὲ μηδὲ τοῦτο δυνατὸς ἦν, ἀνεπίμεικτος ἐγένετο, καὶ ἐξωρίσαθ' ὅσα τούτων λυσιτελεῖ πράττειν.

[XL.] Ὅσοι τὴν δύναμιν ἔσχον τοῦ τὸ θαρρεῖν μάλιστα ἐκ τῶν ὁμοροϊντῶν παρασκευάσασθαι, οὕτω καὶ ἐβίωσαν μετ' ἀλλήλων ἡδίστα τὸ βεβαιότατον πίστωμα ἔχοντες, καὶ πληρεστάτην οἰκειότητα ἀπολαβόντες οὐκ ᾤδύραντο ὥς πρὸς ἑλεον τὴν τοῦ τελευτήσαντος προκαταστροφὴν.

¹ ἐξωρίσατο Steph.; ἐξηρίσατο BFDQ; ἐπερίσατο H; ἐξηρίσατο Ua.